

nauwelijks. Daardoor ontstaat een machtsvacuüm, waarin het management van bedrijven steeds minder wordt aangesproken op zijn langetermijnstrategie. En dat terwijl juist daar de échte duurzaamheidsvragen liggen.”

3 Is er dan helemaal geen vooruitgang? “Het hangt er uiteindelijk vanaf hoe de bedrijven invulling zullen geven aan de regels. Sommige bedrijven zullen de verzamelde ESG-informatie gebruiken om hun strategie scherper te formuleren. Maar veel zullen vooral compliant willen zijn met alle regeltjes. En als belegger schiet je daar weinig mee op. Ik wil weten: wat zijn je CO₂-volumes? Wat is je biodiversiteitsimpact in meetbare eenheden? Alleen met dit soort informatie kan een belegger een inschatting maken van het risico dat een bedrijf wordt geraakt door nieuwe regelgeving of belastingen die milieuvervuiling tegen moeten gaan.

De positieve kant is: we staan pas aan het begin. Dit hele systeem van duurzaamheidsverslaggeving moet nog ingroeien, volwassen worden. En als je het optimistisch bekijkt, dan zullen juist de bedrijven vooroplopen die profiteren van meer duurzaamheidsregels – of minder nadeel dan concurrenten hebben. Dat zie je nu eigenlijk al bij een bedrijf als Outokumpu, een Fins roestvrijstaalbedrijf. Hun uitstoot is veel lager dan bij gewoon staal, en ook binnen roestvrij staal behoren ze tot de schonere producenten. Ze leggen ook duidelijk uit in hun presentaties dat, als er een koolstofbelasting komt, Outokumpu daar weinig last van zal hebben. Sterker nog, die komt hun concurrentiepositie zelfs ten goede. Als zij laten zien: onze *footprint* is aantoonbaar lager dan die van concurrenten, dan ga ik als belegger natuurlijk ook vragen stellen aan een ArcelorMittal, een Nucor of een Aperam: hoe zit het bij jullie?

Maar dan heb je wél beleggers nodig die die vragen ook echt stellen. Geen passieve indexvolgers, maar actieve investeerders met geconcentreerde portefeuilles. Het is in die zin een wisselwerking: betere rapportage stimuleert vragen, maar alleen als er een markt is die deze informatie ook echt wil gebruiken. Ik hoop op een wat intelligenter markt.”

4 Waarom stellen veel beleggers zich zo weinig activistisch op? “Deels uit angst. Carrière-risico's, institutionele logheid, gebrek aan expertise. Maar ook omdat het systeem grotendeels passief belegt (denk aan indexbeleggen, red.). Als je in duizenden bedrijven zit, ga je vanzelf managen op vinkjes in plaats van de inhoud.

**‘DIT HELE
SYSTEEM VAN
DUURZAAM-
HEIDSVER-
SLAGGEVING
MOET NOG
INGROEIEN EN
VOLWASSEN
WORDEN’**

En dat is dodelijk voor échte langetermijnwaardcreatie. Bovendien ontstaat er zo een soort machtsvacuüm: passieve beleggers hebben enorm veel stemrecht, maar gebruiken het nauwelijks inhoudelijk. Daardoor heeft het management in veel bedrijven vrij spel, zonder dat iemand echt doorvraagt over hun strategie of duurzaamheid. Dat is slecht voor beleggers én voor de maatschappij.”

5 U pleit dan ook voor meer geconcentreerde portefeuilles bij pensioenfondsen. Hoe realistisch is dat? “Het is misschien haalbaarder dan veel mensen denken. De logica is simpel: als je met minder bedrijven werkt, kun je die bedrijven beter kennen. Dat